

Gisèle Pelicot

Judith Perrignon

HIMNUSZ AZ ÉLETHEZ

NEM AZ ÉN SZÉGYENEM

Mindig előző este teríték meg a másnapi reggelihez. Elrendezem az asztalon a csészéket, tányérokat, evőeszközöket, szalvétákat, aztán a mézet és a lekváros csuprokat. Mintha így túljutnék az éjszakán, amitől mindig félttem, és előrehoznám a következő nap harmóniáját. Már csak a vaját kell majd elővenni, bekapcsolni a vízforralót, várni, hogy a kávé és a pirítós illata betöltse a levegőt. És akkor minden rendben lesz.

Így azon az estén is mindent előkészítettem. Még Dominique ruháit is elővettem. Nevezzük Dominique-nak. Én sohasem hívtam így, jobban kedveltem a becenevek gyöngédségét, így lett Doumé, aztán Mino, aztán már nem tudtam, hogyan nevezzem meg. Azt mondtam, Monsieur. Monsieur Pelicot. Most, hogy megírom a történetünket, a keresztnévén fogom hívni. Kikészítettem a palackzöld bársonynadrágját, a rózsaszín Lacoste pólót, amit a gyerekeitől kapott. Másnap reggel kellett megjelennünk a rendőrkapitányságon.

A megjelölt időpont 9 óra 30 perc volt. Megittuk a kávékat, és közben az RTL híreit hallgattuk. A Covid-járvány megint teljes erővel tombolt világszerte. Újabb korlátozások léptek életbe. A szemközti konyhaablakon át az eget bámultam, szép idő volt, hosszú sétát javasoltam délutánra, mintegy szembeszegülésként a kormány utasításaival, és persze ellenszerként a reggeli idézésre. Dominique velem szemben ült, nem felelt. Megjegyeztem, hogy Michel bátyám már hatvankilenc éves lenne, mert november 2-a volt. Felsőhajtott, nem szereti a novembert, mondta, sohasem volt jó hónap, amivel valószínűleg a várhatóan ránk zúduló számlákra

és fizetési felszólításokra utalt. Így hát a szellemeim és a pénzügyi gondjaink rövid ideig ott lebegtek a konyhában. De mindig is velük éltünk együtt. És bizonyos értelemben összeforrasztottak minket. Dominique elment zuhanyozni, én leszedtem az asztalt. Az indulás pillanatában még felvett egy dzsekit, amely egyáltalán nem illett a ruhadarabokhoz, amelyeket előkészítettem. Megmondtam neki. Megvonta a vállát. Az én autómmal mentünk. Ő vezetett a carpentras-i rendőrkapitányságig.

Két hónappal korábban Dominique-ot elkapta a Leclerc áruház biztonsági őre, amint befényképezett három nő szoknyája alá. Én éppen a lányunknál, Caroline-nál és a férjénél, Pierre-nél voltam Párizs mellett, vigyáztam az unokámra az iskolakezdségig. Aztán hétvégén elmentünk néhány napra az Île de Ré-i házukba. Ott hívott fel Dominique, a hangja szokatlanul izgatott volt. Azt adogta, hogy elvesztette a mobilját, vásárolt egy újat, de hogy aktiválni tudja, szüksége van a kódra, amit az én számomra küldtettem el. Megadtam neki, de hirtelen minden olyan rendetlennek tűnt ennél a módszeres és rendszeres embernél. Amikor néhány nappal később kijött elé az állomásra, úgy láttam, lefogyott. Ott-hon aztán könnyekben tört ki. Azt mondta, nem akar elveszíteni. Nyomban a papa jelent meg előttem a mama halálakor. A férfi, aki ott sír a fejemben, az az én zokogó apám, és hiába vagyok mellette, nem tudom megvigasztalni. És amikor Dominique-ot sírni láttam, mindig attól félttem, hogy beteg, hogy a rák visszatért, és elragadja tőlem.

Amikor végül bevallotta, hogy egy hete elvesztette a fejét a carpentras-i Leclerc-ben, befilmezett szoknyák alá, a rendőrségen kötött ki, és elkobozták a telefonját meg a számítógépét, szomorú voltam, de megkönnyebbültem. Szörnyű volt elképzelni, amint a férjem követi azokat a nőket, elviselhetetlen volt agresszornak látni őt, de a félelmeimhez képest, amelyek minden drámát a halálhoz mértek, az ügy nem volt jóvátehetetlen. Aznap tehát azt

mondtam neki, hogy az ügy köztünk marad, beleegyeztem, hogy nem beszélek róla a gyerekeknek, akiknek ez fájdalmat okozna, és hogy nem hagyom el, de bocsánatot kell kérnie a lefilmezett nőktől, feltétlenül pszichológushoz kell fordulnia, és hogy nem lesz következő alkalom, különben elmegyek. Megígérem, hogy többé nem fordul elő, bizonygatta. Nem fogom elfelejteni, amit tett, ez figyelmeztetés volt, de mire? Nem tudtam. Azt akartam, hogy az élet menjen tovább a mi kis kék zsalugáteres sárga házunkban, dél-franciaországi nyugdíjas visszavonulásunk díszletei között. A medencét befedtük. A leanderek már nem virágoztak. Közeledett az ősz.

Október közepén visszatértem Párizsba, ezúttal azért, hogy vigyázzak David fiam gyerekeire, mert neki egy kisebb műtéten kellett átesnie. Bármikor megkértek, mentem, hogy vigyázzak az egyik vagy a másik unokámra. Az iskolai szünetek naptára az én naptárom is lett. Váratlan helyzetekben is rohantam hozzájuk. Én voltam Maminou, a mobil nagymama. Nem féltem attól, hogy megöregszem, tudtam, hogy ez kiváltság. Davidéknál sok időt töltöttem az unokáimmal, a két kislánnyal. Charlize minden reggel makacsul megtagadta, hogy tréningruhán kívül mást is felvegyen. Clémence, az ikertestvére szeretett változatosan öltözködni, és imádta a hercegnős ruhákat. Kilencévesek voltak, én kilencévesen vesztettem el az anyámat.

Azon a reggelen nem hallottam, hogy cseng a telefon. Egy tenispálya lelátóján ültem, Charlize rohant minden labda után, Clémence és én a tekintetünkkel követtük. A tenyere se sokat javult. Nem fogadott hívás, állt a kijelzőn. A szám nem szerepelt a névjegyzékemben. Valamivel később visszahívtam.

– Jó napot, innen hívtak engem?

A férfi bemutatkozott:

– Laurent Perret helyettes őrmester vagyok a carpentras-i kapitányságról. Néhány hete kihallgattuk a férjét, tudja, miről van szó?

– Igen – feleltem –, a férjem mindent elmondott.

A válaszom győzelemként visszhangzott bennem, maga volt az átláthatóság és a bizalom egy idős házaspár szívében. Hozzátettem, hogy ötven éve élek ezzel az emberrel, és sohasem követett el ellenem semmiféle aljasságot.

– Mikor jön vissza?

– Október 21-én. Megkereshetem önöket, mihelyt hazaérek.

– Nem, nem, sok a munkánk. Jöjjön be november 2-án a férjével együtt.

Elérkezett tehát a november 2-a. Dominique-nak semmi oka nem volt rá, hogy zokogjon, mint a papa a mama halálakor. „Ne aggódj, az egész csak formalitás”, mondtam neki, miközben leállítottam az autót a kapitányság előtt. Modern, igénytelen kis épület volt, sárga, mint a házunk, Provence kedvenc vakolatszíne. Bementünk, arcunkon a világoskék négyszögletes maszkokkal, amelyek akkor már a bolygó minden arcát takarták. Alighogy bejelentkeztünk a recepciónál, egy rövid hajú férfi hajolt át a kapitányság első emeleti mellvédjén.

– Elsőként Monsieur Pelicot-t kérem, önt majd utána, asszonyom – szólta le nekünk.

Ő volt Perret őrmesterhelyettes. Dominique felment az öltözőkéhez nem illő dzsekiben, anélkül, hogy visszanézett volna. Nem sokkal később a rendőr újra megjelent, és intett, hogy csatlakozzam hozzá. Én is felmentem a lépcsőn, könnyed léptekkel. Azt hittem, Dominique is ott lesz az irodában. Nem volt ott. Az őrmesterhelyettes leültetett magával szemközt, de elég messze az íróasztalától ahhoz, hogy levehessem a maszkomat. Én azonnal bocsánatkérésekben törtem ki a férjem tette miatt. A velem szemben ülő férfi magas volt, izmos, széles vállú, erőteljes

arcvonásaival tökéletesen megtestesítette a tekintélyt, és mégis volt abban valami gyengédség és óvatosság, ahogy velem viselkedett. Kérte, hogy mondjam meg a nevem, és azt is, hogy mikor és hol születtem: 1952. december 7-én Willingenben, Németországban. Lánykori nevem: Guillou. Szüleim neve: Yves Guillou és Jeanne Prot. Megkérdezte, hogyan ismerkedtünk meg, anyám nővérénel, feleltem, 1971 júliusában, és hozzátettem, hogy szerelem volt első látásra. Megkérdezte, hogyan jellemezném a férjemet.

– Kedves, figyelmes. Szuper pasi, ezért vagyunk még mindig együtt.

Megkérdezte, összejárunk-e a barátainkkal. Azt feleltem, hogy gyakran meghívjuk őket, és amikor arra kért, írjam le, hogy néz ki egy ilyen este, azt mondtam, hogy nincs megszokott rutin, nem vagyunk mi kis öregek. Megkérdezte, hány órakor szoktam lefeküdni, és hogy egyszerre-e a férjemmel, meg hogy le szoktam-e pihenni délutánonként. A kérdései kissé megleptek.

– Járnak-e szvingerpartikra?

Ezt végképp nem értettem. Hallottam magam, amint azt mondom, hogy nem, soha, micsoda borzalom, hallottam, hogy azt dadogom, a párcsere számomra elképzelhetetlen. Nem viselném el, hogy mások hozzám érjenek. Szükségem van érzelmekre. Megkérdezte, hogy szerintem ismerem-e elég jól a férjemet ahhoz, hogy ne tudjon semmit eltitkolni előlem. Igen, feleltem.

– Fotókat és videókat fogok mutatni önnek. Nem fognak tet-szeni.

Úgy éreztem, van valami a hangjában, nem egyszerűen zavar, inkább a veszély és a védelmezés furcsa keveréke. Tájékoztattott, hogy Dominique-ot az imént őrizetbe vették erőszakos közösülés minősített esete és káros szerek használata miatt. Azt hiszem, elsírtam magam. Odamentem az íróasztalához. Feltettem a maszkot. Elővett egy fotót, felém nyújtotta. Egy nő harisnyatartóban feküdt az oldalán. Egy fekete férfi feküdt mögötte, és beléhatolt.

– Ez ön a fotón.

– Nem, ez nem én vagyok.